

El pare era un lector voraç, i he començat a buscar el seu rastre dins els llibres que li van caure a les mans. D'adolescent, em va explicar la Bruna, passava les tardes a la Catalònia, en sortir dels escolapis, llegint sense amagar-se'n. Els primers cops l'havien enviat a casa, però amb tenacitat havia acabat convencent els responsables i s'havia acabat quedant allà, primer en qualitat de lector resident i més endavant, quan ja estudiava Física a la facultat, amb un contracte de mitja jornada. La Bruna, que és una mena de reencarnació de la Helene Hanff, no devia contribuir a mitigar gens aquesta dèria del pare. Fa una setmana em va enviar un paquet amb llibres que havien estat seus. Diu que són per a mi, i que si vull llegir-ne més me'n pot deixar molts altres.

He après a llegir com ell ho feia. Quan trobava algun fragment que volia recordar doblegava la cantonada de la pàgina i després el marcava. Res de l'altre món, ja ho sé; el que feia curiós el seu mètode és que no donava el llibre per tancat fins que no en feia una segona lectura, la de les frases i paràgrafs que havia anat subratllant, un darrere l'altre: l'ajudava a mirar-se aquell text, diu, des d'una altra perspectiva. De vegades, abans de fer el sopar, obro algun dels llibres per una plana marcada i ho aprofito per imaginar, mentre enfarino la carn o escorro la pasta, què devia pensar el pare quan va assenyalar un paràgraf o una frase. De vegades acabo lligant caps i llavors sóc feliç, com quan vaig trobar una citació requadrada a la introducció dels diaris de Cheever: l'escriptor, deia el seu fill, opinava que una bona prosa pot curar la depressió i el mal de cap; mon pare també. El millor de París, havia dit, quan li vaig explicar que feia uns anys que jo hi vivia, són les llibreries obertes en diumenge: estic segur que hi fan molta més feina que el telèfon de l'esperança.